

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Svend Auken (S):

Socialdemokratiet har i betænkningen til forslaget og ved anden behandling givet udtryk for sin negative vurdering af hele 2 pct.s forliget, og hvorfor vi agter at stemme nej til samtlige 13 forslag. Jeg vil gerne her ved tredjebehandlingen kort resumere de vigtigste grunde, vi har til at tage dette skridt: Vi mener, at indgrebene er ensidige. Vi mener ikke, de er økonomisk virkningsfulde. Vi mener, de fremmer polariseringen og ufordrageligheden i samfundet, og vi mener, at de savner ethvert positivt perspektiv.

Når vi siger, at indgrebene er ensidige, tænker vi på, at der alene gribes ind over for lønmodtagere og modtagere af samfundets hjælp. Reallønssaldet blev sidste år til trods for alle regeringens løfter i gennemsnit 3 pct. for de beskæftigede, og det bliver det efter alt at dømme også i år, altså 6 pct. tilsammen under to gode opgangsår. For de arbejdsløse og de syge og efterlønsmodtagere på fast sats bliver faldet tilsammen i 1983 og 1984 ca. 12 pct. For modtagere af ydelser til børnefamilierne og modtagere af bistandshjælp bliver der tale om en reallønssforringelse på 8 pct. i 1983 og 1984.

Samtidig vokser det personlige skatte- og afgiftstryk med flere trækprocentpoint, og det samlede skattetryk stiger i løbet af 2 år fra 44,4 til 47,4.

Det er i den situation, at regeringen siger, at de svageste alene skal have en regulering på enten 0 eller 2 pct. i 1985. Men hvad bliver prisudviklingen? Hvad bliver skatteudviklingen? Er der virkelig nogen, der tror på, at inflationen i Danmark til næste år kommer ned i nærheden af 0 eller 2 pct.?

Alle de løfter, der blev afgivet i efteråret 1982 om nogenlunde eller kun svagt faldende realløn, er aldeles ikke blevet indfriet. I de første tre måneder i år er priserne steget næsten dobbelt så hurtigt som lønningerne. Derimod sker der ikke noget indgreb fra regeringens side over for den avanceglidning, som alle peger på er den væsentligste årsag til den forstærkede inflation. Man skrider ikke ind over for de stærkt stigende restindkom-

ster, der i 1983 steg med 15-20 pct. og formentlig vil gøre det samme i år, skattetænkning osv.

Hvis man skal sige det venligt, kan man sige, at der ikke er antydning af tilløb til omridset af en socialt retfærdig fordeling i det, der her lægges frem. Vi mener også, at indgrebene har en tvivlsom økonomisk effekt. De siges at ligge i forlængelse af regeringens hidtidige politik, der skulle være en succes. I stedet for at holde sig til alle disse tvivlsomme prognosetal og tvivlsomme og ofte forkerte udtalelser, der gives til folketinget af skiftende ministre, så lad os holde os til de faktiske tal for den økonomiske udvikling. Lad os holde os til det første kvartal i år, som der nu foreligger tal for.

Betalingsbalanceunderskuddet har i de tre første måneder i år været på 6 mia kr. eller det største underskud nogen sinde på betalingsbalancen. Renten er steget med godt 1 pct. til fordyrelse af huslejer osv., efter at det lille glansnummer umiddelbart efter forliget har udtømt sine virkninger. Realrenten er stadig væk høj, ligger vel omkring 8 pct., til skade for investering og byggeri og de offentlige finanser. Som jeg sagde det før, er prisstigningerne meget kraftige, og det er ikke på grund af lønudviklingen, at det er sket.

Men, siger regeringen så, arbejdsløsheden – det går jo strålende, for nu er vi for første gang på vej til en situation med faldende arbejdsløshed. Det er desværre ikke sandt. I går offentliggjordes tallene for marts måned, der viste, at den sæsonkorrigerede ledighed på de tre første måneder i år er steget med 10.000, og vi ligger stadig væk over tallene fra sidste år, på trods af at vi havde alle chancer for, at arbejdsløshedstallene kunne falde.

I forliget er der i forbifarten intet ekstra initiativ nævnt over for arbejdsløsheden. Tværtimod sparer man mange hundrede millioner kroner på den statslige indsats mod ungdomsarbejdsløsheden.

Den tredje grund, jeg nævnte, til at vi går imod, er, at forliget ødelægger samarbejdet på arbejdsmarkedet, og det underminerer forståelsen mellem befolkningsgrupperne. Der er overalt i disse år i samfundet tale om en øget polarisering, øgede spændinger, øget uro og samtidig med det også øget passivisering. De to ting trives jo desværre altid fint sammen.